

J. H. O. Djurhuus 1881-1948

Vær stærk min sjæl –

Vær stærk, min sjæl, den kolde nattevagt,
hvor ingen alterlys for guder brænder,
hvor sneen over hvert et håb er lagt
og hjertet ingen varme mere kender.
Vær stor, min sjæl, når rummets tavshed sner,
som er endnu, når intet mindes mer.

Vær stærk, min sjæl, den tågetunge færd,
hvor gåder fylkes om dig alle steder –
Din børneflokk – udtæret er enhver –
og såre mærker du, mod sol den græder;
vær stor, min sjæl, i dagens prøvestund,
huld skænker nat en drømmeblottet blund.

Ver sterk, mi sjel

Ver sterk, mi sjel, på kalde nattevakt,
der ingen altarljøs til gudar brenner,
der kvar ei von vert kjøvd av fenners makt,
og hjarta ingen kjærleiks varme kjenner:
ver stor, mi sjel, som rømdi, still og kald,
det einaste, når livsens dag er all.

Ver sterk, mi sjel, på taketunge ferd,
når græe gater legg seg tett kring båten –
din barneflokk -- sjå kor han uttærd er,
og lengten etter sol ligg sår bak gråten;
ver stor, mi sjel, i dagsens røyndomsstund,
til natti gjev av nåde draumlaus blund.
